

PHILIPPE LÉGER

FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA

Az ismertetés napja: 2006. március 23.<sup>1</sup>

1. A jelen ügy tárgya a Meca-Medina és Majccen<sup>2</sup> által az Európai Közösségek Elsőfokú Bírósága által a Meca-Medina és Majccen kontra Bizottság ügyben 2004. szeptember 30-án hozott ítélet<sup>3</sup> ellen benyújtott fellebbezés, amelyben az Elsőfokú Bíróság elutasította a felperesek által a Nemzetközi Olimpiai Bizottság<sup>4</sup> ellen a 17. sz. rendelet<sup>5</sup> 3. cikke alapján előterjesztett panaszt elutasító 2002. augusztus 1-jei bizottsági határozat<sup>6</sup> megsemmisítésére irányuló keresetet.

szolgáltatásnyújtás szabadságára (EK 49. cikk) vonatkozó közösségi szabályokkal való összeegyeztethetőségét.

## I – A jogvita előzményei<sup>8</sup>

2. Panaszukban a felperesek kétségbe vonták a NOB által elfogadott, és a Nemzetközi Úszószövetség<sup>7</sup> által végrehajtott egyes szabályzati rendelkezéseknek, valamint a doppingvizsgálatra vonatkozó egyes gyakorlatoknak a versenyre (EK 81. és EK 82. cikk) és a

3. Egy nandrolonra elvégzett, pozitív eredménnyel zárult doppingvizsgálatot<sup>9</sup> követően a FINA Doping Panelja (doppingbizottsága) 1999. augusztus 8-án hozott határozatával a felpereseket négy évre tiltotta el. A felperesek által e határozat ellen benyújtott kereset kapcsán eljárva a Tribunal arbitral du sport (Sport Választottbíróóság) 2000. február 29-én megerősítette az eltiltást, amelyet később újvizsgált, és 2001. május 23-i választottbíróági határozatával két évre mérésélt.

1 – Eredeti nyelv: francia.

2 – A továbbiakban: felperesek

3 – A T-313/02. sz. ítélet (EBHT 2004., II-3291. o.), a továbbiakban: megtámadott ítélet.

4 – A továbbiakban: NOB.

5 – A Szerződés [81.] és [82.] cikkének végrehajtásáról szóló, 1962. február 6-i 17. sz. első tanácsi rendelet (HL 1962. 13., 204. o.; magyar nyelvű kiadása 8. fejezet, 1. kötet, 3. o.).

6 – A COMP/38158 Meca-Medina és Majccen/NOB ügy, a továbbiakban: megtámadott határozat, amely megtekinthető az alábbi internetes honlapon: <http://europa.eu.int/comm/competition/antitrust/cases/decisions/38158/fr.pdf>.

7 – A továbbiakban: FINA.

8 – A jogvita előzményeivel kapcsolatos további magyarázatokkal kapcsolatban az Elsőfokú Bíróság által a megtámadott ítélet 1–34. pontjában kifejtettekre utalunk.

9 – A nandrolon az Olimpiai Mozgalom Doppingellenes Kódexe által tiltott anabolikus anyag.

4. A felperesek 2001. május 30-i levelükben az EK 81. és/vagy az EK 82. cikk megsértésére hivatkozva a 17. sz. rendelet 3. cikke alapján panaszt terjesztettek a Bizottság elé. Különösen azzal érveltek, hogy a tűréshatárnak a vizelet-milliliterenként 2 nanogrammban történt meghatározása (a továbbiakban: vitatott szabályozás) a NOB és az általa akkreditált 27 laboratórium közötti összehangolt magatartásnak minősül. Véleményük szerint e magatartás versenyellenes jellegét tovább erősíti a sport területén a jogviták választottbírói úton történő eldöntésére felállított intézményeknek a NOB-tól való nem kellő mértékű függetlensége.

5. A Bizottság vitatott határozatával elutasította a felperesek panaszát, miután megállapította, hogy a vitatott szabályozásra nem vonatkozik az EK 81. és az EK 82. cikkben meghatározott tilalom<sup>10</sup>.

## II – Az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás és a megtámadott ítélet

6. Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2002. október 11-én benyújtott kérelmükben a

felperesek az EK 230. cikk negyedik albekezdése alapján a vitatott határozat megsemmisítése iránti keresetet terjesztettek elő.

7. Keresetük alátámasztására három, a Bizottság által vétett nyilvánvaló értékelési hibára vonatkozó jogalapot jelöltek meg, amelyeket először is a NOB minősítésében, másodsorban a vitatott vizsgálatnak a Bíróság által a Wouters és társai ügyben hozott ítéletben<sup>11</sup> megállapított szempontok alapján történő vizsgálata, harmadszor pedig az EK 49. cikk alkalmazásában vétett.

8. Az Elsőfokú Bíróság elutasította a keresetet, miután megállapította, hogy a három jogalap nem releváns, és a felpereseket kötelezte saját költségeik, valamint a Bizottság költségeinek viselésére.

## III – A Bíróság előtti eljárás és a fellebbezési kérelmek

9. A Bíróság Hivatalához 2004. december 22-én benyújtott kérelmükben a felperesek a jelen fellebbezést terjesztették elő.

<sup>10</sup> – A 72. és 73. pont.

<sup>11</sup> – A C-309/99. sz. ügyben 2002. február 19-én hozott ítélet (EBHT 2002., I-1577. o.).

10. A felperesek kéri a Bíróságot, hogy semmisítse meg a megtámadott ítéletet, és kötelezze a Bizottságot a két eljárás költségeinek viselésére. Továbbá kéri a Bíróságot, hogy adjon helyt az Elsőfokú Bíróság elé terjesztett kereseti kérelmeknek.

11. A Bizottság mint alperes elsődlegesen azt kéri a Bíróságtól, hogy a fellebbezést utasítsa el, másodlagosan pedig azt kéri, hogy utasítsa el a vitatott határozat megsemmisítésére irányuló keresetet. Továbbá a Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság kötelezze a felpereseket a két eljárás költségeinek viselésére.

12. A Finn Köztársaság – mint beavatkozó az első fokú eljárásban – a fellebbezés elutasítását kéri.

14. A felperesek először is azt sérelmezik, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen értelmezte a Bíróságnak a Walrave- és Koch-<sup>12</sup>, Bosman-<sup>13</sup> és Deliège-<sup>14</sup> ügyekben hozott ítéleteiből származó, az EK 39. és az EK 49. cikk sportszabályozásokra történő alkalmazásával kapcsolatos ítélkezési gyakorlatát. Másodszor vitatják az Elsőfokú Bíróság azon értékelését, miszerint a doppingellenes szabályozás kizárólag sportot érintő szabály, amely emiatt nem tartozik az EK-Szerződés hatálya alá. Harmadszor a felperesek úgy vélik, hogy az Elsőfokú Bíróság hibát követett el, amikor úgy ítélte meg, hogy a kérdéses szabályozásnak semmi köze a gazdasági megfontolásokhoz, és nem tartozik az EK 49., az EK 81. és az EK 82. cikk hatálya alá. Negyedszer azt sérelmezik, hogy az Elsőfokú Bíróság úgy vélte, hogy a vitatott szabályozás Bizottság általi, a fent hivatkozott Wouters és társai ügyben meghatározott elemzési módszer szerinti vizsgálata nem volt szükséges.

*A – Az első jogalapról*

#### IV – A fellebbezésről

13. A megtámadott ítélet pontjaira történő pontos hivatkozások ellenére a fellebbezés rendkívül zavaros. Olvasása során úgy tűnik, hogy a felperesek tulajdonképpen négy jogalpra hivatkoznak.

15. Az első jogalapon<sup>15</sup> a felperesek az Elsőfokú Bíróságnak a megtámadott ítélet 40 és 41. pontjában megfogalmazott, a Bíróság fent hivatkozott Walrave és Koch-, Bosman-

12 – A 36/74. sz. ügyben 1974. december 12-én hozott ítélet (EBHT 1974., 1405. o.).

13 – A C-415/93. sz. ügyben 1995. december 15-én hozott ítélet (EBHT 1995., I-4921. o.).

14 – A C-51/96. sz. és a C-191/97. sz. egyesített ügyekben 2000. április 11-én hozott ítélet (EBHT 2000., I-2549. o.).

15 – A fellebbezés 21–32. pontja.

és Deliège-ügyekben hozott ítéleteiből származó, az EK 39. és az EK 49. cikkek sport-szabályozásokra történő alkalmazására vonatkozó ítélkezési gyakorlat értelmezését bírálják.

16. A felperesek először is kétségbe vonják az Elsőfokú Bíróság azon értékelését, miszerint az EK 39. és az EK 49. cikkben meghatározott tilalmak a csupán a sportot érintő szabályokra nem vonatkoznak, mivel ez utóbbiaknak semmi köze a gazdasági megfontoláshoz. Véleményük szerint a Bíróság a fent hivatkozott Walrave- és Koch-ítéletben sohasem fogalmazott meg ilyen általános kivételt. Éppen ellenkezőleg, a Bíróság ezt a kivételt a sportcsapatok összeállítására és felkészítésére korlátozta. A felperesek továbbá azt állítják, hogy csak azok a szabályok tekinthetők tisztán sportot érintő szabályoknak, amelyek a sportrendezvények sajátos jellegére és kereteire vonatkoznak, és így szorosan elengedhetetlenek a sportversenyek szervezéséhez és megfelelő lefolytatásához.

17. A Bizottsághoz és a Finn Köztársasághoz hasonlóan úgy vélem, hogy az Elsőfokú Bíróság helyesen alkalmazta a Bíróság ítélkezési gyakorlatát<sup>16</sup>.

18. A Bíróság tartja magát ahhoz a megállapításhoz, hogy az Európai Közösség célkitű-

16 – Lásd a Bizottság válaszbeadványának 16–28. pontját, valamint a Finn Köztársaság beavatkozási beadványának 8. pontját.

zéseire tekintettel a sport csak annyiban tartozik a közösségi jog hatálya alá, amennyiben az EK 2. cikk értelmében gazdasági tevékenységnek minősül. Így amennyiben a sporttevékenység munkaviszony vagy díjazás ellenében végzett szolgáltatásnyújtás jellegét ölti (ez a helyzet például a hivatásos vagy félhivatásos labdarúgó-játékosok tevékenysége esetén), e tevékenység különösen az EK 39–42. cikk vagy az EK 49–55. cikk hatálya alá tartozik<sup>17</sup>.

19. Ellenben a Bíróság több ízben is elfogadta a fent nevezett rendelkezések hatályának szűkítését, amennyiben a kérdéses sportot érintő szabályozásokat „olyan nem gazdasági indokok [igazolják], amelyek tekintettel vannak a sportrendezvények különleges jellegére és kereteire, és kizárólag magát a sportot érintik”<sup>18</sup>. Úgy vélem, hogy ezekben az ügyekben a Bíróság általános hatályú kivételt határozott meg, amely nem korlátozható – ahogyan azt a felperesek állítják – a sportcsapatok összeállítására és felkészítésére.

20. E feltételek mellett úgy vélem, hogy az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 40. és 41. pontjában helyesen állapította meg, hogy bár az EK 39. és az EK 49. cikk tilalmakat

17 – Lásd különösen a fent hivatkozott Walrave-ügyben hozott ítélet 4. és 5. pontját, a Bosman-ügyben hozott ítélet 73. pontját, valamint a 13/76. sz. Donà-ügyben 1976. július 14-én hozott ítélet (EBHT 1976., 1333. o.) 12. és 13. pontját.

18 – Lásd különösen a fent hivatkozott Donà-ügyben hozott ítélet 14. és 15. pontját és Bosman-ügyben hozott ítélet 76. és 127. pontját, valamint a C-176/96. sz. Lehtonen és Castors Braine ügyben 2000. április 13-án hozott ítélet (EBHT 2000., I-2681. o.) 34. pontját.

előíró rendelkezéseit alkalmazni kell azon szabályokra, amelyek a sporttevékenységek gazdasági vetületére vonatkoznak, ellenben e tilalmak „nem vonatkoznak a tisztán sport-szabályokra, azaz azon szabályokra, amelyek csupán a sportot érintő kérdésekre vonatkoznak, és így a gazdasági tevékenységhez nincs köztük”<sup>19</sup>.

21. Következésképp úgy vélem, hogy az első jogalap nem megalapozott, és ezért azt el kell utasítani.

#### B – A második jogalapról

22. A második jogalapban a felperesek az Elsőfokú Bíróság azon érvelését vonják kétségbe, miszerint a doppingellenes szabályozásnak jellegénél fogva nincs köze a gazdasági tevékenységekhez, és következésképpen nem tartozik a Szerződés hatálya alá. E jogalap alátámasztására két érvet hoznak fel.

23. Egyrészt az Elsőfokú Bíróság érvelésének indokolása ellentmondásos, és elégtelen. Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 44. és 47. pontjában ugyanis megállapítja, hogy a

doppingellenes szabályozások nem gazdasági célúak. Ugyanakkor az Elsőfokú Bíróság ugyanezen ítélet 57. pontjában elismerte, hogy a NOB arra törekedve fogadta el e szabályozást, hogy megóvja az Olimpiai Játékok gazdasági potenciálját. Továbbá az Elsőfokú Bíróság a hivatkozott ítélet 45. pontjában mesterségesen különböztette meg a sporttevékenységek gazdasági és nem gazdasági vetületeit.

24. Másrészt az Elsőfokú Bíróság hibát követett el, amikor a fent hivatkozott Walrave- és Koch-, Donà-, valamint Deliège-ügyekben hozott ítéletből származó ítélkezési gyakorlatra hivatkozva úgy ítélte, hogy a doppingellenes szabályozás nem tartozik az EK 49., az EK 81. és az EK 82. cikk hatálya alá. A felperesek úgy vélik, hogy a doppingellenes szabályok eltérnek a nemzeti labdarúgócsapatok összeállításával kapcsolatos szabályozásoktól (a fent hivatkozott Walrave és Koch ügyben, valamint Donà-ügyben hozott ítéletek) és az atlétáknak a magas szintű versenyeken való részvételre történő kiválasztásával kapcsolatos szabályozásoktól (a fent hivatkozott Deliège-ügyben hozott ítélet).

25. A Bizottsághoz és a Finn Köztársasághoz hasonlóan úgy vélem, hogy ezt a jogalapot is el kell utasítani<sup>20</sup>.

19 – A megtámadott ítélet 41. pontjának első mondata.

20 – Lásd a Bizottság válaszbeadványának 29–41. pontját és a Finn Köztársaság beavatkozási beadványának 11–13. pontját.

26. Úgy vélem, hogy a felperesek azon érve, miszerint az Elsőfokú Bíróság ellentmondásba keveredett volna a megtámadott ítélet 44. és 47. pontjában, nem megalapozott.

27. Az Elsőfokú Bíróság, miután a megtámadott ítélet 44. pontjában kifejtette, hogy „a magas szintű sport [...] nagymértékben gazdasági tevékenységgé vált”, kimondta, hogy a dopping elleni küzdelem célja mindenekelőtt az, hogy megóvja a sport etikai értékeit, valamint a sportolók egészségét. A megtámadott ítélet 57. pontjában a NOB esetlegesen gazdasági jellegű célkitűzéseire tett utalás – véleményem szerint – nem elégséges az Elsőfokú Bíróság érvelése ellentmondásosságának megállapításához.

28. A magas szintű sportot övező kereskedelmi és pénzügyi kockázatokra tekintettel úgy gondolom, hogy a tisztán sportot érintő szabályozás – mint például a doppingellenes szabályozás – nem lehet teljesen mentes minden gazdasági érdektől. Ugyanakkor ez az érdek véleményem szerint pusztán járulékos, és nem fosztja meg a doppingellenes szabályozásokat a tisztán sportot érintő jellegüktől. Ahogyan azt a Bizottság jogosan jegyezte meg, a felperesek feltevése valójában a sporttevékenység oszthatatlanságának ürügyén a sport pusztán járulékos oldalát, vagyis annak gazdasági vetületét emeli ki azért, hogy lehetővé tegye, hogy a Szerződés

szabályai teljes mértékben alkalmazhatók legyenek a hivatásos vagy félhivatásos sporttevékenységekre<sup>21</sup>.

29. Úgy vélem, hogy a felek azon érve, miszerint az Elsőfokú Bíróság nem megfelelően hivatkozott a fent hivatkozott Walrave- és Koch-ügyben, Donà-ügyben, valamint Deliège-ügyben hozott ítéletekre, szintén megalapozatlan. Úgy tűnik, hogy a felperesek különösen megszorítóan értelmezték a fenti ítéleteket, tekintve, hogy véleményem szerint a Bíróság ezekben az ügyekben általános jelleggel zárta ki a tisztán sportot érintő szabályokat az EK 39. és az EK 49. cikk hatálya alól. A felperesek így mesterséges megkülönböztetést igyekeznek felállítani a fent nevezett ügyekben vizsgált szabályok és a vitatott szabályozás között.

30. Azt javasoljuk tehát a Bíróságnak, hogy utasítsa el a második jogalapot, mivel az nem megalapozott.

### C – A harmadik jogalapról

31. A harmadik jogalap keretében<sup>22</sup> a felperesek lényegében azt állítják, hogy az

21 – A válaszbeadvány 35. pontja.

22 – A fellebbezés 40–53. pontja.

Elsőfokú Bíróság hibát követett el, amikor a megtámadott ítélet 48. pontjában arra a következtetésre jutott, hogy a vitatott szabályozás nem tartalmaz semmiféle gazdasági megfontolást, következésképpen nem tartozik az EK 49., az EK 81. és az EK 82. cikk hatálya alá.

32. Úgy gondolom, hogy a felperesek e jogalap alátámasztására két érvet hoznak fel.

33. Először is kétségbe vonják az Elsőfokú Bíróságnak a megtámadott ítélet 49. és 55. pontjában található elemzését, miszerint még ha bizonyítást is nyer a vitatott a szabályozás túlzó volta, ez a tény mit sem változtat azon, hogy az tisztán sportot érintő szabályozásnak minősül. A felperesek szerint ez az elemzés nem csak, hogy ellentmondásos és nem megfelelő indokoláson alapul, hanem a Bíróságnak a fent hivatkozott *Deliège és Wouters és társai*<sup>23</sup> ítéletekből származó ítélkezési gyakorlattal is ellentétes.

34. A felperesek továbbá azt állítják, hogy az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet

55. pontjának második mondatában alapvetően helytelen ténybeli megállapítást tett, amikor kimondta, hogy a vitatott szabályozás egy doppingellenes szabály, holott a felperesek véleménye szerint az e szabályozásban meghatározott nandrolonszint erős fizikai megterhelésből, vagy bizonyos nem dopping jellegű termékek – mint például a nem herélt kan disznó hújának – fogyasztásából is származhat.

35. A Bizottsághoz hasonlóan úgy vélem, hogy ezt a jogalapot el kell utasítani<sup>24</sup>.

36. Elegendő azt megállapítani, hogy a felperesek valójában a vitatott szabályozás által a vizelet milliliterenkénti 2 nanogrammban meghatározott küszöbértéket kérdőjelezzik meg, és céljuk az Elsőfokú Bíróság tényértékelésének a Bíróság előtti újbóli vizsgálata.

37. Márpedig az EK 225. cikk (1) bekezdése és a Bíróság alapokmányának 58. cikke értelmében a fellebbezésben csak a közösségi jognak az Elsőfokú Bíróság általi megsértésére lehet hivatkozni, a tények újbóli értékelésére nem. Az állandó ítélkezési gyakorlatból ugyanis az következik, hogy nem tartozik a Bíróság hatáskörébe, hogy a fellebbezés keretei között a ténybeli elemeknek és bizonyítékoknak az Elsőfokú Bíróság általi mérlegeléséről határozzon, kivéve ha az Elsőfokú Bíróság ezen elemeket nyilvánvalóan helytelenül értékeli<sup>25</sup>.

23 – A felperesek különösen a fent hivatkozott *Deliège*-ügyben hozott ítélet 69. pontjára, valamint a fent hivatkozott *Wouters és társai* ügyben hozott ítélet 97–109. és 123. pontjára hivatkoznak.

24 – A válaszbeadvány 42–56. pontja.

25 – Lásd ebben az értelemben különösen a C-470/00. P. sz., *Parlament kontra Ripa di Meana és társai* ügyben 2004. április 29-én hozott ítélet (EBHT 2004., I-4167. o.) 40. pontját és a hivatkozott ítélkezési gyakorlatot.

38. Továbbá úgy ítélem meg, hogy az Elsőfokú Bíróság ítélete elleni fellebbezésének felülvizsgálata során nem tartozik Bíróság hatáskörébe, hogy állást foglaljon a NOB által a doppingellenes küzdelem keretében elfogadott szabály tudományos megalapozottságáról.

39. E feltételek mellett azt javaslom a Bíróságnak – mivel a felperesek nem bizonyították sem azt, hogy az Elsőfokú Bíróság elferdítette volna a tényeket, sem azt, hogy az általuk állított kifogások valóságosak lennének –, hogy a harmadik jogalapot nyilvánítsa nyilvánvalóan elfogadhatatlannak, és utasítsa el.

#### D – A negyedik jogalapról

40. A negyedik jogalap keretében<sup>26</sup> a felperesek a megtámadott ítélet 61., 62. és 64. pontját vitatják, amelyekben az Elsőfokú Bíróság arra a megállapítására jutott, hogy a vitatott szabályozásnak a Bizottság által a fent hivatkozott Wouters és társai ügyben hozott ítéletből származó elemzési módszerrel elvégzett vizsgálata nem volt szükséges.

41. E jogalap alátámasztására a felperesek három kifogásra hivatkoznak, amelyek elő-

ször a fent hivatkozott Wouters és társai ügyben hozott ítéletből származó elemzési módszer alkalmazhatóságának releváns voltával kapcsolatos téves értékelésre, másodsor a vitatott határozat tartalmának elferdítésére, harmadszor pedig a védelemhez való jog megsértésére vonatkoznak.

1. Az Elsőfokú Bíróságnak a fent hivatkozott Wouters és társai ügyben hozott ítéletből származó elemzési módszer alkalmazhatóságának releváns voltával kapcsolatos téves értékeléséről

42. A felperesek lényegében azt sérelmezik az Elsőfokú Bírósággal szemben, hogy a megtámadott ítélet 65. és 66. pontjában úgy ítélte meg, hogy a jelen ügy eltér a fent hivatkozott Wouters és társai ítélet alapjául szolgáló ügytől, tekintve, hogy a vitatott szabályozás olyan magatartásra, vagyis a doppingolásra vonatkozik, amely nem hasonlítható a piaci magatartásokhoz, és e szabályozás olyan tevékenységre, vagyis a sporttevékenységre alkalmazandó, amelynek jellegénél fogva semmi köze a gazdasági megfontolásokhoz. A felperesek szerint a Bíróság által a fenti ítéletben meghatározott feltételek tökéletesen átültethetők a jelen ügyre.

43. Úgy ítélem meg, hogy ez a kifogás nem megalapozott.

44. Elegendő emlékeztetni arra, hogy a fent hivatkozott Wouters és társai ügyben hozott ítéletben szereplő kérdéses szabályozás piaci

<sup>26</sup> – A fellebbezés 54–64. pontja.



magatartásra – tudniillik egy ügyvédekől és könyvszakértőkből álló hálózat létrehozására – vonatkozott, és az ügyvédi tevékenységre – amely jellegénél fogva gazdasági tevékenység – kellett alkalmazni. Márpedig mivel a vitatott szabályozás természeténél fogva kizárólag a sportot érinti, és minden gazdasági jellegű megfontolástól mentes, véleménye szerint az Elsőfokú Bíróság jogosan ítéltette úgy, hogy e szabályozásnak a fent hivatkozott Wouters és társai ítéletben meghatározott feltételek alapján történő vizsgálata nem volt szükséges.

amelyet a Bíróság a fellebbezés keretében felülvizsgálhat<sup>27</sup>. A megtámadott aktus elferdítésére vonatkozó jogalap annak megállapítására irányul, hogy az Elsőfokú Bíróság megváltoztatta a vitatott aktus értelmét, tartalmát vagy hatályát. Az elferdítés tehát az aktus tartalmának megváltoztatásából<sup>28</sup>, lényeges szempontjainak figyelmen kívül hagyásából<sup>29</sup>, vagy a háttérnek tudomásul nem vételéből<sup>30</sup> származhat.

2. Arról, hogy az Elsőfokú Bíróság elferdítette a vitatott határozatot

47. A jelen kifogás a vitatott határozat elferdítésén alapul, ezért tehát a Bíróság ítélkezési gyakorlatának alkalmazásában elfogadható.

45. A felperesek azt sérelmezik, hogy az Elsőfokú Bíróság úgy ítélte meg, hogy a Bizottság csak „másodlagosan” vagy „ráadás-ként” végezte el a vitatott szabályozás versenyszabályok tekintetében vizsgálatát. Ezáltal pedig az Elsőfokú Bíróság elferdítette a vitatott határozatot.

48. Mindazonáltal úgy gondolom, hogy ez a kifogás nem megalapozott.

46. Emlékeztetni kell arra, hogy ugyan az Elsőfokú Bíróság kizárólagos hatáskörébe tartozik az elé tárt ténybeli elemek értékelése, ezen elemek elferdítésének vagy a megtámadott aktus elferdítése olyan kérdés,

49. Elegendő emlékeztetni arra, hogy az elferdítésnek nyilvánvalóan ki kell tűnnie az akta irataiból, anélkül hogy szükséges lenne a

27 – Lásd különösen a C-8/95. P. sz., *New Holland Ford* kontra Bizottság ügyben 1998. május 28-án hozott ítélet (EBHT 1998., I-3175. o.) 26. pontját, a C-257/98. P. sz., *Luccioni* kontra Bizottság ügyben 1999. szeptember 9-én hozott ítélet (EBHT 1999., I-5251. o.) 45-47. pontját, valamint a C-341/98. P. sz., *Proderec* kontra Bizottság ügyben 2000. január 27-én hozott végzés (az EBHT-ban nem tették közzé) 28. pontját és a C-116/03. P. sz., *Fichtner* kontra Bizottság ügyben 2004. július 9-én hozott végzés (az EBHT-ban nem tették közzé) 33. pontját.

28 – Lásd ebben az értelemben különösen a C-197/99. P. sz., *Belgium* kontra Bizottság ügyben 2003. szeptember 11-én hozott ítélet (EBHT 2003., I-8461. o.) 67. pontját.

29 – Lásd ebben az értelemben különösen a C-459/00. P(R). sz., *Bizottság* kontra *Trenker* ügyben 2001. április 11-én hozott végzés (EBHT 2001., I-2823. o.) 71. pontját.

30 – Lásd ebben az értelemben különösen a C-277/01. P. sz., *Parlament* kontra *Samper* ügyben 2003. április 3-án hozott ítélet (EBHT 2003., I-3019. o.) 40. pontját.

tényállás és a bizonyítékok újbóli értékelése<sup>31</sup>. Márpedig véleményem szerint az Elsőfokú Bíróság által a megtámadott ítélet 61., 62. és 64. pontjában kifejtett értékelés a megtámadott határozat szempontjából nem minősül a nyilvánvaló elferdítésének.

50. E határozat egyszerű olvasata is nyilvánvalóvá teszi, hogy a Bizottság helyesen ítélte úgy elsődlegesen, hogy a vitatott szabályozás nem tartozik a NOB gazdasági tevékenységeinek körébe<sup>32</sup>. Véleményem szerint – ahogyan a Bizottság is állítja<sup>33</sup> – csak másodlagosan vizsgálta azt, hogy az e szabályozás által okozott esetleges megszorítások indokolhatók-e a fent hivatkozott Wouters és társai ügyben hozott ítéletből származó feltételek alkalmazásában<sup>34</sup>.

51. Továbbá úgy ítélem meg, hogy a felperesek kifogásai az Elsőfokú Bíróság értékelésének vitatására korlátozódnak, és nem szolgáltatnak semmilyen bizonyítékot, amely bizonyítaná, hogy az Elsőfokú Bíróság nyilvánvaló hibát vétett.

3. Arról, hogy az Elsőfokú Bíróság megsértette a felperesek védelemhez való jogát

52. A felperesek azt állítják, hogy az Elsőfokú Bíróság azzal, hogy úgy ítélte meg, hogy a vitatott szabályozásnak a versenyszabályok tekintetében történő vizsgálata nem szükséges, nem tette lehetővé számukra, hogy állást foglaljanak arról, hogy ez a szabályozás tisztán az EK 49., az EK 81. és az EK 82. cikk hatálya alá nem tartozó sportot érintő szabályozás-e.

53. Úgy gondolom, hogy ez a kifogás sem megalapozott, és el kell utasítani. A Bizottsághoz hasonlóan úgy vélem, hogy a felpereseknek lehetőségük volt arra, hogy kifejtsék érveiket mind a Bizottság előtti eljárás során, mind az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás írásbeli és szóbeli szakasza során<sup>35</sup>.

54. Az előzőekre tekintettel azt javasoljuk a Bíróságnak, hogy utasítsa el a negyedik jogalapot, mivel az nem megalapozott.

31 – Lásd különösen a fent hivatkozott New Holland Ford kontra Bizottság ítélet 72. és 73. pontját.

32 – A vitatott határozat 38. pontja.

33 – A válaszbeadvány 62. pontja.

34 – A vitatott határozat 42–55. pontja.

35 – A válaszbeadvány 65–72. pontja.

## V – Véggözetkeztetések

55. Az előbbi megfontolások összességére tekintettel azt javasolom a Bíróságnak, hogy utasítsa el a fellebbezést, és a Bíróság eljárási szabályzatának 69. és 118. cikkének értelmében kötelezze Meca-Medinát és Majcent a költségek – ide nem értve a beavatkozó fél költségeit – viselésére.